

hans Dmærksomhed paa, at en Mand engang henvendte sig til en meget anseet og christeligfindet Geistlig og beklagede sig over, at han hver Morgen, naar han skude forrette sin Morgenbøn, blev forstyrret af en Kobbersmed, der boede i Huset, og som begyndte at hamre tidligt om Morgenen. Nu troer den ærede Rigsdagsmand vel, at denne Geistlige gav Manden, der beklagede sig for ham, Medhold. Nei, det var ikke Tilfældet. Han sagde tvertimod til ham, at den Gudsfrøgt vistnok maatte staae paa meget svage Fødder, der lod sig forstyrre af en Kobbersmeds Hamren, og den Geistlige meente, at han maatte loyprise den, der begyndte Morgenen paa en saa smut Maade. Jeg kan heller ikke nægte, at jeg ogsaa mange Gange har forarget mig over den Maade, hvorpaa den nugældende Helligdagsanordning blev overholdt i de første Dage efter dens Udfomme. Jeg gif saaledes manges en Gang forbi en Urtebod og saae, at man havde opstillet graat Papir i Binduerne, for at skjule, hvad der ellers stod i Binduerne, og jeg tænkte ogsaa ved mig selv, at den Gudsfrøgt maatte staae paa meget svage Fødder, der lod sig forstyrre ved, at man saae en Sufferetop i en Urtebods Binduer.

Den ærede Rigsdagsmand fra Præsto Amts 4de Valgkreds (S. Pedersen) meente, at, dersom det blev paalagt den tjenende Klasse at arbejde om Søndagen, da vilde det give Anledning til en Trældom. Jeg kan ikke nægte, at jeg ogsaa tidligere har næret en lignende Tanke, og jeg har tænkt mig, at det var en væsentlig Grund, hvorfor man maatte søge at faae Arbejdet om Søndagen affasset, at man derved kunde bidrage til, at den tjenende Klasse kunde faae noget mere Frihed end hidtil; men jeg har igjen tænkt mig, at, dersom det blev paalagt enhver Huusbond og Haandværksmester, at de ikke maatte benytte deres Tjenestefolk eller deres Lædrenges til at arbejde om Søndagen, da vilde der maastee netop der ligge en Opfordring for dem til paa en eller anden Maade at bestaafte disse saaledes, at de alligevel ikke kunde komme i Kirke den Dag, og Diemedet blev saaledes ikke opnaaet.

Spørgsmål: Det foreliggende Udkast indeholder ikke noget om, hvorvidt det skulde være

tilladt at foretage de Kjørsler, som ere nødvendige for Posternes Befordring om Søndagen eller for Rejsende; jeg antager nu, at det egentlig er en Selvsølge, at de maae kunne foretages; men jeg ønskede dog, at den ærede Ordfører vilde udtale sig i den Henseende; thi, hvis Udvalget var af den modsatte Mening, saa maatte jeg stille et Ændringsforslag derom til 3die Behandling.

Justitsministeren: Jeg skal forelobigt tillade mig at bringe i det høitærede Things Grindring, hvorledes min Stilling til nærværende Sag er. Jeg antager, at en Lov af den omhandlede Bessaffenhed maa ansees som en Politilov og altsaa udfomme igjennem Justitsministeriet. Imidlertid bliver der ved de væsentligste Bestemmelser i Loven Spørgsmaal om, hvad Kirkens Lary fordrer, og dette maa nærmest bedømmes af et andet Ministerium, nemlig af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Heraf følger, at, hvis der i Rigsdagen vedtages en Lov om den offentlige Orden paa Søn- og Helligdage, saa maa det senere forhandles imellem de to Ministerier, hvorvidt Loven er af den Bessaffenhed, at Kirkens Lary er iagttaget, og dernæst vil det være at afgjøre, hvorvidt Loven kan anbefales til Stadfæstelse af Hans Majestæt Kongen. Denne min særegne Stilling til Sagen medfører, at jeg ikke kan finde mig foranlediget til at stille Ændringsforslag til Udkastet; men jeg skal tillade mig ved de enkelte Paragraffer, som komme under Forhandling, at angive min Anskuelse, og maa derefter overlade det til den ærede Rigsdagsmand selv, og navnlig til Udvalget, om man deraf vil tage Anledning til at søge Loven forandret overeensstemmende med det, jeg udtaler som min Mening om Sagen. Jeg skal derefter ogsaa nu anføre, hvad jeg finder at bemærke ved de to Paragraffer, som er satte under Forhandling. I disse to Paragraffer skulde der ligge en Udtalelse af, hvad der var Grundanskuelsen i Loven. Den Anskuelse, som man af disse Paragraffer kan udlede, er nu væsentligt forskjellig fra den, hvorfra Forordningen af 26de Marts 1845 er gaaet ud. I den nævnte Forordning fastsattes det, at Søn- og Helligdagene ere bestemte til Gudstjeneste og som Hviledage, og derfor